ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΖΙΛ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΧΑΡΙΤ

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνων ταξεῖδι στὴν Αὐστραλία, ὁ Ἴβ λὲ Ροῦ ξαναγύρισε ξαφνικὰ στὴν πατρίδα του. Ὁ ξαφνικὸς αὐτὸς γυρισμὸς του ἔκανε κατάπληξι σ' ὅλους, γιατὶ ὅλοι νόμιζαν ὅτι ὁ Ἴβ εἶχε πνιγεῖ στὰ παράλια τῆς Αὐστραλίας. Μὰ νὰ ποὺ τὸ καλὸ παλληκάρι ξαναγύρισε. Στὸ σπίτι τοῦ θείου του Ζαμπὶκ τὸν δέχτηκαν μὲ μεγάλη συγκίνησι. Ὅλοι πειὰ μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ θεῖος του Ζαμπίκ, θαλασσινὸς κι' αὐτός, τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ τοῦ μίλησε ἀρκετὴ ὥρα. Τί τοῦ εἶπε; Κανένας δὲν ἔμαθε. Ὡστόσο, ὅταν ὁ Ἴβ βγῆκε ἀπ' τὴν ταβέρνα ἦταν κατάχλωμος.

— Κουράγιο ποὺ τῶχε, ν' ἀφήσῃ ὅλα τὰ καλά του καὶ νὰ πάῃ στὴν Αὐστραλία! ἔλεγαν οἱ γνωστοί του, βλέποντάς τον νὰ διαβαίνῃ.

— Μὰ τί διάβολο τὸν ἔσπρωξε νὰ κάνῃ τέτοια τρέλλα; ἔλεγε ἄλλος.

— Ἔχει ψυχὴ θαλασσινοῦ ὁ Ἴβ. Τὸν φωνάζει ἡ θάλασσα, καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ σὲ λίγες μέρες θὰ ξαναφύγῃ γιὰ κανένα μακρινὸ ταξεῖδι.

— Αὐτὸ εἶνε σίγουρο, ἐπρόσθεσε μὲ κακία μιὰ γρηά, ἡ Ναΐκ. Θὰ ξαναφύγῃ καὶ γρηγορα μάλιστα, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του Μαχαρὶτ πῆρε ἀντρα της τὸν Πιὲρ Μαρί. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ρίξῃ ἄδικο τῆς κοπέλλας. Περιμένε τόσον καιρό. Καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται πὼς τοῦ μίλησε ὁ θεῖος του τοῦ Ἴβ στὴν ταβέρνα.

Ἔξαφνα ὅλοι σώπασαν. Αἰγόμαλοι, μὲ ὕφος σκυθρωπὸ καὶ μελαγχολικὸ φάνηκαν νὰ περνοῦν ὁ Ἴβ καὶ ὁ Πιὲρ Μαρί, πυθχαν συναντηθεῖ πιὸ κάτω. Τραβοῦσαν πρὸς τὸ ἔρημο ἀκρογιάλι.

Ποῦ πήγαιναν οἱ δυὸ νέοι, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀντιζήλοι, ἔτσι βουβοὶ καὶ σκυθρωποί;

Οἱ ψαράδες τοὺς κύτταξαν περίεργα καὶ ψιθύρισαν κάτι μεταξύ τους.

Ὁ Ἴβ καὶ ὁ Πιὲρ Μαρί, ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀκτή, σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξαν τὴ θάλασσα, ποὺ ἄπλωνε μπρός τους τὴν γαλάζια, γαλανεμένη ἔκτασί της.

— Ναί, Πιὲρ Μαρί, εἶπε ἔξαφνα ὁ Ἴβ στὸ σύντροφό του, ὁ πόνος μου θὰ ἦταν μικρότερος ἂν εὕρισκα τὴν Μαχαρὶτ παντρεμένη μὲ κάποιον ἄλλον κι' ὄχι μὲ σένα τὸν καλύτερο φίλο μου.... Γιατὶ τὸ λέω αὐτό; Μὴ μὲ ρωτᾶς. Ἔτσι τὸ νοιώθω.

— Μά, Ἴβ, ὅλοι ἔλεγαν πὼς εἶχες πεθάνει... ἀποκρίθηκε ὁ Πιὲρ Μαρί.

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἡ Μαχαρὶτ ἦταν ἐλεύθερη νὰ πάρῃ ὁποιον ἤθελε, ἀφοῦ μάλιστα μαυροντύθηκε καὶ μ' ἔκλαψε ἕνα χρόνο... Μὰ ὄχι ἐσένα. Πιὲρ. Ἐσὺ ἦσαν ὁ καλύτερος φίλος μου... Ὄχι ἐσένα... Μὴν ζητᾶς ἐξηγήσεις γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Σοῦ εἶπα: Ἔτσι τὸ νοιώθω ἐγώ....

— Κι' ὅμως τὸ ξέρεις. Τὸ ξέρεις πὼς κ' ἐγὼ ἀγαποῦσα τὴν Μαχαρὶτ ἀπὸ καιρό. Ὡστόσο, ὅταν τὴν ζήτησες ἐσύ, παραιτήθηκα ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναί, ναί...

Τὸ βλέμμα τους πλανήθηκε πάλι στὴ γαλανὴ θάλασσα, π' ἀπλώνοταν μπροστά τους.

Μὰ ἐνῶ ὁ Πιὲρ Μαρί, πιὸ χοντρός, μὲ ὕφος ἁπλὸ καὶ ἀγνό, εἶχε στὶς κινήσεις του καὶ στὸ ἀνοιχτογάλανο βλέμμα του μιὰ γλύκα, ποὺ λὲς καὶ ἱκέτευε, ὁ Ἴβ, ψηλότερος, ἀδύνατος καὶ νευρώδης, εἶχε μιὰ συνοφρύωσι στὸ μέτωπό του, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμάντευε κανεὶς φουρτουνιασμένες σκέψεις.

Ἔξαφνα ὁ Ἴβ ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ Πιὲρ Μαρί καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπ' τὴν ταραχή, τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε... Ἀφοῦ ὁ θάνατος δὲν μὲ πῆρε κι' ἀφοῦ βρίσκομαι ξανὰ ἐδῶ πέρα, δὲν ἐννοῶ νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴν ἀγάπη τῆς Μαχαρίτ.... Θὰ ρωτήσουμε λοιπὸν τὸν Θεὸ καὶ τὸν θάνατο ποιανοῦ απ' τοὺς δυό μας θὰ γίνῃ γυναῖκα...

— Ἴβ! Ἴβ, βλαστημᾶς.... φώναξε ὁ Μαρί. Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ἄκουσέ με, ἐξακολούθησε ὁ Ἴβ στὸν ἴδιο τόνο. Μὲ τὴν πρώτη φουρτούνα ποὺ θὰ πιάσῃ, θὰ μποῦμε κ' οἱ δυὸ στὶς βάρκες μας, θ' ἀνοίξουμε τὰ πανιά, θ' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος καί.....

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἔγινε κατάχλωμος.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ὁ θάνατος, Ἴβ! φώναξε, διακόπτοντας τὸν Ἴβ.

— ... Καὶ θὰ τραβήξουμε καὶ οἱ δυό, ὁλόϊσια, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φουρτουνιασμένα κύματα, πρὸς τὰ Ἑφτὰ Νησιά! ἐξακολούθησε ἀτάραχος ὁ Ἴβ.

— Μ' αὐτὸ εἶνε ὁ θάνατος! ἐπανέλαβε μὲ φρίκη ὁ Πιὲρ Μαρί.

— Ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας τοὐλάχιστον θὰ πεθάνῃ! εἶπε ὁ Ἴβ σοβαρά, βγάζοντας τὸν σκοῦφο του. Μὰ νειῶσε το αὐτό: Δὲν τρέφω γιὰ σένα κανένα μῖσος στὴν καρδιά μου, κι' ἂν ξαναγυρίσης (ἄμποτε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἔτσι) μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος χωρὶς τύψεις... Ἔτσι θὰ μάθουμε τὶ ἔγραψε ἡ Μοῖρα, Πιὲρ Μαρί. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ κρίσι τοῦ Θεοῦ! Καὶ τώρα, ἂς ὁρκιστοῦμε. Θάναι ἄτιμος ὅποιος πάρει πίσω .ο λόγο του.

Ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἤξερε πὼς τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασι τοῦ φίλου του. Βυθίστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ σκέψεις καὶ ἔξαφνα ξαναβρίσκοντας πάλι τὸ θάρρος του, εἶπε κι' αὐτός:

— Ναί, θὰ εἶνε ἄτιμος ὅποιος πάρει πίσω τὸ λόγο του!

Ὕστερα οἱ δυὸ ἄνδρες ξαναχωτέθηκαν μαζὺ πρὸς τὸ χωριό, σιωπηλοί, χωρὶς ἔχθρητα, ἀναμένοντας τὴν ἀπόφασι τῆς Μοίρας.

Καὶ ἡ γρηές, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν ἀπὸ τὶς πόρτες, τοὺς εἶδαν, ὅταν χώρισαν, νὰ σφίγγοιν τὰ χέρια τους.

* * *

Ἔτσι ἐπέρασε ἕνας μῆνας, στὸ διάστημα τοῦ ὁποίου οἱ δυὸ φίλοι ποὺ εἶχαν κάνει τὸν τρομερὸ αὐτὸ ὅρκο, ἐβλέποντο τακτικὰ καὶ ἀντήλλασσαν μερικὲς κουβέντες γιὰ τὸν καιρὸ καὶ τὸ ψάρεμα, γιατὶ ὁ Ἴβ εἶχε ξαναγίνει ψαρᾶς.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀκτωβρίου, ἕνα πρωΐ, σηκώθηκε ἔξαφνα ἄγρια τρικυμία. Δυνατὸς βορηᾶς φυσοῦσε καὶ κύματα πελώρια ξεσποῦσαν μὲ τρομερὸ κρότο στὴν ἀκρογιαλιά. Οἱ ψαράδες εἶχαν δέσει γερὰ τὶς βάρκες τους, περιμένοντας νὰ καλοσυνέψῃ γιὰ νὰ ξαναρχίσοιν τὸ ψάρεμα.

Ἔξαφνα τότε φανῆκαν ὁ Ἴβ καὶ ὁ Πιὲρ Μαρὶ νὰ προχωροῦν πρὸς τὶς βάρκες τους.

— Μὴ φοβόσαστε! φώναξε κάποιος... Εἶνε καλὰ δεμένες ἡ βάρκες σας...

Χωρὶς ν' ἀπαντήσοιν, ὁ Ἴβ καὶ ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἄρχισαν νὰ τὶς ἑτοιμάζοιν γιὰ ἀναχώρησι. Μιὰ ἀνησυχία ἁπλώθηκε σ' ἕνα ὅμιλο ψαράδων, ποὺ τοὺς εἶχε παρακολουθήσει.

— Σοῦ λέω πὼς κάτι ἔκτακτο συμβαίνει Ζαμπίκ!... εἶπε ἕνας ψαρᾶς. Πήγαινε νὰ τοὺς μιλήσῃς... Εἶνε ἀνεψιός σου ὁ Ἴβ!

Ὁ Ζαμπὶκ προχώρησε πρὸς τοὺς δυὸ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι χλομοί, ἀλλ' ἀποφασισμένοι, φαινόντουσαν ἀδιάφοροι γιὰ κάθε ποὺ συνέβαινε γύρω τους.

Ὁ Ζαμπὶκ χτύπησε στὸν ὦμο τὸν Ἴβ, ὁ ὁποῖος γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ πρόσωπο σκυθρωπὸ καὶ πεισμωμένο:

— Καὶ γιὰ ποῦ μὲ τέτοιο καιρό, παλληκάρι μου;

— Εἶνε δική μας δουλειά, τοῦ Πιὲρ Μαρὶ καὶ ἐμένα! ἀπάντησε ὁ Ἴβ. Ναί, φεύγουμε.

— Ἐσύ, Πιὲρ Μαρί, ποὺ εἶσαι λογικός, τί θὰ κάνῃς;... Καὶ τὴν Μαχαρὶτ δὲν τὴ συλλογίζεσαι καθόλου λοιπόν;

Μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Πιὲρ Μαρί. Φαινόταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Μὰ νίκησε τὴ συγκίνησί του καὶ εἶπε τὰ ἴδια λόγια, ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ, ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα, ὁ Ἴβ:

— Γιὰ τὴν Μαχαρὶτ κάνουμε ὅ,τι θὰ κάνουμε. Θέλουμε νὰ μάθουμε τὶ προστάζει ὁ Θεός. Καὶ καταραμένος ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπῇ ἀνάμεσά μας καὶ ἀνάμεσα στὸ Θεό.

Ὁ Ζαμπίκ, τρομαγμένος, σταυροκοπήθηκε, καὶ ἄπλωσε τὰ γέρικα χέρια του πρὸς τοὺς ἄλλους, θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε πειά...

* * *

Τὰ δυὸ παλληκάρια ἦσαν ἕτοιμα τώρα πειὰ νὰ πηδήξουν στὶς βάρκες τους, ὅταν ἔξαφνα μιὰ γυναῖκα, ξεφωνάζοντας σὰν

Ὁ θεῖος του Ζαμπὶκ τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ τοῦ μίλησε ἀρκετὴ ὥρα...

τρελλή, ὥρμησε τρέχοντας πρὸς τὸν Πιὲρ Μαρί.

— Μαχαρίτ! φώναξε ἐκεῖνος. Ἄχ, Μαχαρίτ!

— Μὰ τὴν Ἁγία Ἄννα, φώναξε σὰν τρελλὴ ἡ Μαχαρίτ, μὴ φεύγης, Πιὲρ Μαρί μὴ μ' ἀφήνης!...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔπεσε σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της. Μὰ ἡ δοκιμασία της ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ἡ Μαχαρίτ, λιποθυμισμένη, θανάσιμα χλωμή, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς γειτόνισσας.

Ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἔννοιωσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη στὸν ὦμο του τὸ βάρος ἑνὸς χεριοῦ.

— Εἶνε ἡ Μοῖρα, Πιὲρ Μαρί! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη στοὺς λυγμοὺς ὁ Ἤ6. Ἄτιμος ὅποιος δὲν κρατήση τὸ λόγο του.

Μὲ ἕνα ἀπότομο πήδημα, σχεδὸν ἀσυναίσθητο, ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἀνέβηκε στὴ βάρκα. Καί, ἀνοίγοντας τὸ κόκκινό της πανί, ὅμοιο μὲ τὸ πανὶ τῆς βάρκας τοῦ Ἤ6, ἀνοίχτηκε στὴν μανιασμένη θάλασσα.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε μὲ φωνὴ τρελλοῦ.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά του! φώναξε ὁ Ἤ6, ποὺ τὸν ἀκολούθησε....

* * *

Ὧρες ὁλόκληρες εἶχαν περάσει.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐξακολουθοῦσαν μέσ' στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα νὰ παλεύοιν μὲ τὴ μοῖρα τους.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὸν ψηλὸ λόφο, τὸν ἐπιλεγόμενο Γολγοθᾶ, ὅπου ὑπῆρχε ἕνας σταυρωμένος Χριστός, καὶ ἐκεῖ, συμμαζεμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, γιὰ ν' ἀντέχοιν στὸν τρομερὸ ἄνεμο, κύτταζαν!

Ἀνάμεσά τους βρισκόταν καὶ ἡ Μαχαρίτ, ποὺ ὁ μεγάλος πόνος τὴν εἶχε κάνει νὰ συνέλθη καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε δεχθεῖ, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τὴν μεταφέροιν στὸ σπίτι. Ὀρθὴ καὶ σφίγγοντας στὸ στῆθος της τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, κύτταζε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες γυναίκες τὴ θάλασσα.

Καὶ κάπου—κάπου ἀκουγότανε, ἀνακατωμένο μὲ τὸ χτύπημα τῶν δοντιῶν της, τὸ γρήγορο μουρμούρισμα τῆς τρελλῆς προσευχῆς της.

Ὡστόσο, ἐκεῖ κάτω, πότε ἀπομακρυνόμενες ἀπότομα καὶ πότε προσεγγίζοντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἡ δυὸ βάρκες ἐπάλευαν ἀπελπισμένα, κατευθυνόμενες πρὸς τὰ τρομερὰ Νησιά, πρὸς τὰ Νησιὰ τοῦ Θανάτου.

Ἑκατὸ φορὲς εἶχαν ἐξαφανισθεῖ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ἀρρομανοῦσαν καὶ ἑκατὸ φορές, ὡς ἐκ θαύματος, εἶχαν ξαναγεβεῖ στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ τώρα πειὰ οἱ θαλασσινοί, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν, δὲν αἰσθάνονταν πειὰ μόνο τρόμο καὶ ἀγωνία, μὰ καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ πάλη τῶν δυὸ ἀντιζήλων.

Μὲ τόση σκληρὴ ἐπιδεξιότητα ἐμανουβράριζαν καὶ οἱ δυὸ τὸ τιμόνι καὶ τὰ πανιά, ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔβλεπαν, ἔφταναν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Ἤ6 καὶ ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἐπάλεναν γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωή τους καὶ ὄχι γιὰ νὰ πεθάνη ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό τους.

Ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἀκατάπαυστα, εἶχε μαζέψει τὰ σύννεφα σὲ τόσο μυκνοὺς ὄγκους, ὥστε, μολονότι ἦταν μέρα ἀκόμη, εἶχε σχεδὸν σκοτεινιάσει.

Ἔξαφνα, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἡ δυὸ βάρκες ἐξαφανίσθηκαν κάτω ἀπ' τὰ κύματα, καὶ ἀπ' τὰ πνιγμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία στήθη τῶν ψαράδων, ἀνέβηκε ὑπόκωφα μιὰ κραυγή:

— Μιὰ βάρκα ἀπόμεινε!...

— Ποιά; ρώτησε σὰν τρελλὴ ἡ Μαχαρίτ. Ποιά;

— Ὄ,τι θέλησε ἡ Μοῖρα, Μαχαρίτ! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη, τῆς ἀπάντησε ἕνας γέρος, κρατῶντας την γιὰ νὰ μὴ πέση.

Ἡ βάρκα ποὺ εἶχε ἀπομείνει, ἔκανε διάφορες μανοῦβρες τώρα ἐπὶ τόπου.

Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ τὴν σπρώχνη πρὸς τὴ στεριά, φουσκώνοντας τὸ πανί της, τὸ σκισμένο σὰν μὲ μαχαῖρι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Γυρίζει! γυρίζει!... σώθηκε...

Μὲ τὰ μάτια της διάπλατα ἀνοιγμένα, μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια, ἡ Μαχαρὶτ σιωποῦσε, συγκεντρωμένη ὁλόκληρη στὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε. Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἐγύριζε;

Ἔξαφνα γονάτισε. Εἶχε διακρίνει πρώτη ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ γύριζε:

— Ὁ Πιὲρ Μαρί! φώναξε. Εἶνε ὁ Πιὲρ Μαρί!...

Μὰ οἱ ψαράδες ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ τρομερὴ προσοχὴ τὸ θέαμα, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἔγίνοντο μὲ τόση ταχύτητα καὶ τόση ἐπιδεξιότητα ἡ μανοῦβρες τῆς βάρκας, πῶς ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἐπρόφθαινε νὰ διευθύνη τὴ βάρκα καὶ νὰ μανουβράρη τὰ πανιά.... Ἔξαφνα μιὰ ἔκπληξη, γεμάτη θαυμασμὸ κ' ἐνθουσιασμό, τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ ξεσπάσουν σὲ ἀκράτητες, χαρούμενες κραυγές:

— Μὰ εἶνε καὶ ὁ Ἤ6 μαζύ του!... φώναξαν. Κυττάξτε... Εἶνε καὶ οἱ δυό!

— Ὁ Πιὲρ τὸν ἔσωσε!

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν βγεῖ στὴν ἀκρογιαλιά.

— Μαχαρίτ, Μαχαρίτ, ἀγάπη μου, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω! φώναξε ὁ Πιέρ.

Γελῶντας καὶ κλαίοντας ἀπὸ τὴ χαρά, ἡ Μαχαρὶτ ἀκούμπησε στὸν ὦμο τοῦ συζύγου της τὸ κεφάλι της, τὸ τριχυμισμένο σὰν τὴ θάλασσα, ἐνῶ ὁ Ἤ6, λίγα βήματα κοντά, ἔχυνε χοντρὰ δάκρυα ποὺ ἔσμιγαν μὲ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ πληγὴ κοντὰ στὸν κρόταφό του.

Ὁ Πιὲρ Μαρὶ τότε γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα καὶ σύ, Ἤ6!

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἤ6 ἐδίστασε. Ἔκανε μιὰ κίνησι ἱκεσίας καὶ αἰτήσεως συγγνώμης μαζύ.

— Δὲν θὰ τὸν συγχωρέσης καὶ σύ, Μαχαρίτ, γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε; ρώτησε μὲ γλυκὸ τόνο ὁ Πιὲρ Μαρὶ τὴν σύζυγό του.

— Ἀφοῦ τὸν συγχώρεσες ἐσὺ καὶ τὸν συγχώρεσε κι' ὁ Θεός....

— Μαχαρίτ, ἀλήθεια λ'ς; φώναξε ὁ Ἤ6. Θὰ μὲ συγχωρήσης;

— Ναί, Ἤ6!

— Ἔλα, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Πιέρ.

— Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, ἀδελφέ μου!

Καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔσφιξαν μὲ ἀγάπη τὰ χέρια τους....

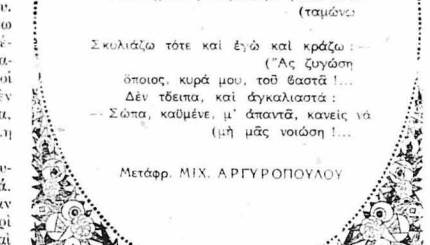

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΦΟΒΕΡΑ

(Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ)

Μιὰ μέρα τὴν ἀγάπη μου παράμερ' ἀν-
(ταδώνω.
καὶ τῆς κολλιέμαι στὸ λαιμό,
ἀλλὰ κι' ἐκείνη μὲ θυμό:
— Γιά σύχασε, μοῦ φώναξε, γιατί σὲ κα-
(ταμώνω!

Σκυλιάζω τότε καὶ ἐγὼ καὶ κράζω: —
("Ας ζυγώση
ὁποιος, κυρά μου, τοῦ βαστᾶ!...
Δὲν τδειπα, καὶ ἀγκαλιαστά:
— Σώπα, καθμένε, μ' ἀπαντᾶ, κανεὶς νὰ
(μὴ μᾶς νοιώση!...

Μετάφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιὰ περίεργη αὐτοκτονία. Βιαζόταν νὰ πάη στὸ... ὑπερπέραν!.... Ἡ ἑτοιμότης τοῦ Μαυροκορδάτου. Ὁ κ. Σπ. Σῖμος στὴ Βραΐλα. Ἡ ἱστορία τῆς «Πατρίδος».

Ἕνας ἔγγονος τοῦ Ζηνοβίου Πώπ, πάππου τοῦ κ. Γεωργίου Πώπ, Γεώργιος καὶ αὐτὸς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι καὶ εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του στὴ Σορβώνη σὲ ἡλικίαν 19 ἐτῶν, αὐτοκτόνησε στὴ Σμύρνη, ὅπου εἶχε διορισθεῖ διευθυντὴς τῆς «Εὐαγγελικῆς Σχολῆς», ἀφήσας τὴν ἑξῆς σημείωσι:

«*Εἶμαι πλούσιος, ἔχω δόξαν, τίποτε δὲν μοῦ λείπει, ἀλλὰ στὴ φιλοσοφία ἔχω ἕνα κενόν. Βιάζομαι νὰ διευθυνθῶ στὸ μυστηριῶδες ὑπερπέραν*».

Καὶ ἔπεσε σ' ἕνα ποτάμι....

* * *

Ὁ Χόου στὴν ἱστορία του τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, λέγει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος εἶχε μεγάλη ἐτοιμότητα στὶς ἀπαντήσεις του καὶ ἀναφέρει σχετικῶς τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ρός, ὁ ὁποῖος εἶχε ρθεῖ στὴν Ἑλλάδα γιὰ πολιτικοὺς σκοποὺς στὰ 1825, εἶπε κάποτε στὸ Μαυροκορδᾶτο:

— Περίεργο πρᾶγμα! Περισσότερο μιλᾶμε ἐμεῖς στὸ Παρίσι γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, παρὰ σεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα.

— Αὐτὸ συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ Μαυροκορδᾶτος, γιατὶ τὰ λόγια εἶνε εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἔργα!....

* * *

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» κ. Σπυρ. Σῖμος, μετὰ τοὺς δημοσιογραφικούς του ἀγῶνας στὴν Ἑλλάδα, κατέφυγε στὴ Βραΐλα τῆς Ρουμανίας, ὅπου διορίστηκε καθηγητὴς στὸ Λύκειο τοῦ Ἱεροκλέους.

Τότε ἐξεδίδοντο στὸ Βουκουρέστι ἡ σημερινὴ «Πατρίς», ἕνα μικρὸ φυλλαράκι, μὲ διευθυντὴ τὸν Ἀριστοτέλη Μιχαὴλ καὶ ὁ «Σύλλογος», μικρὴ ἐπίσης ἐφημερίς.

Καὶ ἡ δυὸ αὐτὲς ἐφημερίδες ἐζήτησαν νὰ προσλάβουν ἀρχισυντάκτη τους τὸν κ. Σῖμον, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε, μὴ θέλοντας νὰ ἐπανέλθη στὴ δημοσιογραφία.

Δὲν κατώρθωσε ὅμως καὶ νὰ πνίξη τὴν ἐσωτερική του παλιὰ κλίσι καί, ἔξαφνα, δημοσιεύθηκε στὴν «Πατρίδα» μιὰ ἀνταπόκρισις τοῦ κ. Σίμου ἀπὸ τὴ Βραΐλα, ἡ ὁποία ἔκαμε ἐντύπωσι μεγάλη.

Τόσο μάλιστα ἄρεσε ἡ ἀνταπόκρισις αὐτή, ὥστε ὁ μακαρίτης Μιχαήλ, ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος», σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ Βραΐλα, γιὰ νὰ γνωρίση καὶ προσωπικῶς τὸν ἄγνωστο Ἀθηναῖο δημοσιογράφο. Ὅταν δὲ τὸν συνάντησε, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν καθηγεσία καὶ νὰ δεχτῆ τὴ θέσι τοῦ ἀρχισυντάκτου στὴν ἐφημερίδα του.

Ὁ κ. Σῖμος ὅμως ἀρνήθηκε.

— Μὴν ἔρχεσαι γιὰ τὴ δική μου «Πατρίδα», τοῦ εἶπε τότε ὁ μακαρίτης Μιχαήλ. Ἔλα καὶ ἐργάσου στὴν ἐφημερίδα μου γιὰ τὴν μεγάλη μας Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ λόγια τοῦ Μιχαὴλ συγκίνησαν τὸν κ. Σῖμο, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη ν' ἀναλάβη ἐργασία στὴν «Πατρίδα» τῆς Βραΐλας. Κ' ἔτσι ἡ μικρὴ αὐτὴ ἐφημεριδοῦλα ἔγινε σιγὰ—σιγὰ ἡ σημερινὴ «Πατρίς», μιὰ δηλαδὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες.